

GECE VARDİYASI

Tayyib ATMACA

ardıç

GECE VARDİYASI

Sana merhaba arkadaş desem, dilinin ucuyla “merhaba” dersin belki. İstersen arkadaş kelimesini tanıyalım, sonra muhabbeti koyulaştırma adına konuşalım. Hiçbir sözlüğe bakmadan bu kelime karşılığına; sırtımızı yaslayacağımız kaya-taş demek istiyorum.

“Hakikaten yahu bunu hiç düşünmemiştim” diye içinden yüzüme karşı konuştuğunu duyar gibi oluyorum.

Daha ne zamana kadar kendine yaslanacaksın. Kendinden korkan bir korkuluk gibi gecemin ortasına dikilmişsin.

Dilini hangi kelimeler böyle dilik dilik dildi de konuşunca cümlelerin dudaklarından kan sızacak(mı) sanıyorsun. Bak Selçuk Küpçük’de söylüyor: “*Duy baharı bağrında taşıyan çiçek...*” geç bre Selçukçuk. Bak bir de “*Ben sensiz de yaşama alıştım artık*” diyerek yaraya tuz basmaya zorlatıyorsun. Geç git aradan. “*Kurutulmuş gül mevsimi*”ni ruhumuzdan uzak tut. Hani gıda zehirlenmesi diyorlar ya, biz de ruh zehirlenmesine yakalanmayalım!

Merhaba: Benden emin ol, yüreğinin sofrasına bıçak saplamayacağım diye sözleşmek ve sözleşmenin sizin tarafınızdan da aynı kelime ile teyit edilmesidir.

Al işte sana Eşref Ziya Terzi: Olmadı Dost’u söylüyor. “*İstanbul’da onbinlerce hayranı*” başıma bir iş getiremedi ama “*Yare selam götüren turnam vuruldu/ Ne yaman hallerdeyim/ Dağlar geçit verin, bulutlar yol gösterin/Ah ölüm ölüm öleyim...*” diyerek her gece inandına kendini dinlettiriyor...

03.03.2004 Sa: 00:12

Bugün sana yine mesaj çektim. Cevap yazmayacağımı bile bile. Ya yazarsa diye elim telefona gitti geldi. Beni yanıltmamakta direnmen yok mu; bu “Sükût Sûretin”le topladığın altınları ne zaman harcayacaksın? Merakımdan içine düşüyorum, boğulsam farkıma varmayacaksın.

Bu küskünlüğe bir isim koymadın. Yıkanan ve kuruyan bu kaçınıcı mendil. Bu kaçınıcı türkü, yüreğimi dağlayıp gönül göğünde duman oluşum. Yandıkça kendime gelişim. Kendime gelince senden geçişim.

Kendine zaman ayırmayarak nefesine zulmetmeye hakkın yok. Kendi kıyılarında dolaşa dolaşa karşıyı unuttun. Bir de karşı kıyadan bak kendi kıyına:

*Dalgalar vuruyor kıyılarına
Ellerin üşüyor için yanıyor
Dalgalar geçmişi aşındırıyor
Gözlerin büyüyor deniz büyüyor
Kuşlar göç ediyor gönül yurdundan
Dalgalar vuruyor kıyılarına*

‘Sen kendi dalgana bak akıllım, asıl aşınan kendi kıyıların, sen kendi kentini harabeye çevirdin. Sen kendi kendinin Timurusun’ diyorsan; bunu ispatla demek haddime düşmez. Hem ben kimim de Sultana soru soruyor, cevap bekliyorum!

Susuyorum dudaklarım çatlıyor.

Konuşuyorum sesimi dört duvar yutuyor.

03.03.2004 Sa:23.30

Bu nasıl bir tirattır ki böyle, hatıralar kan gölüne döndü. Ne zaman içinden dışına çıkacak, etrafına bir bakacaksın? Cemre toprağa düştü, yarın bu bahar da gelip geçecek; daha ne

zamana kadar bahara küsecek, patlayan tomurcuklara bakmayacak, bir serçe gibi siftinerek “yeniden doğuş”u selamlamayacaksın?

Susuyorsun değil mi?

Dudaklarım çatlıyor.

Bir gül göndersem.

Dikenleri parmaklarıma batmayanından olsun.

Hava bozacak, deniz patlayacak herhalde.

Nasıl da tahmin ettin!

Baksana dalgaların sahilime vurmaya başladı.

Üşüteceksin.

Zaten istediğinde bu değil mi?

Ne istiyorum ki?

Üşütmemi!

Bak tekrar söylüyorum; bahar kapına dayandı, pazartesinden sonra havalar ısınacakmış, Gülhane henüz tenhayken ceviz ağacına selam ver. Cem Karaca için bir fatiha oku. ‘Ya Rabbi benim de dalıma su yürüsün, yaşım gelip geçiyor; diğer yarımı gönder. Babam Adem, sana nasıl dua edip annem Havva’ya kavuştuyorsa bilmediğim o duayı sen biliyorsun, aha onun yerine bir başka dua okuyorum, sen babamın duasının yerine say...’ desen inanıyorum ki için dışın bayram yerine dönecek, bahar saçlarında esen rüzgar olacak; beni mutlandıracak, ‘aşk olsun, bunu daha önce neden söylemedin’ diyeceksin.

Sakin, bir gün senden bir şey isteyeceğimi bekleme. Zaten sen de benden bir şey beklemiyorsun. Kendi kendimize yetiyoruz. Herhalde ben biraz artıyorum ki seni senden fazla düşünerek, içimin aynasını yüzüne tutuyorum; sen kendini göremiyorsun.

Kentinden dışarı çıkmayı düşünüyorsan, nisanın son haftasını ya da mayısın ilk haftasını seç. Osmaniye bir uçtan bir ucu portakal çiçeği kokacak..

05.03.2004 Sa: 00:10

Her gece ağzında bir türkü tüter

Dolaşır durursun boş odaları

Bugün burada yağmur çiseledi, sizin oralarda kar. Biliyor musun ne zamandır yüzüme bir damla yağmur düşmedi. Gönül göğüme karabulutlar ağsın istiyorum. Korkuyorum içimin borlaşmasından. Hani diyorum ki önümüzdeki günlerde yağmur duasına çıksam, sen bir gece düş kapımı aralasan ‘sen duaya çık, belki yağmur bulutlarını aşılama gelirim’ desen, bir gül kadar gülümsesen.

Güzünü yum haya(l)et

Seçmen hakkımı kullanabilir miyim?

Ne demek, bu en tabii hakkın! Ağzımla konuştuğuna göre, kulağımla da dinle bari!

Ben gözlerimle dinlemeyi kulağıma tercih ederim.

Saçmalama!

Vallahi saçmalamıyorum.

Hele gerçekten bir gel, bak gözlerine neler anlatacağım.

Bugünlerde işlerim başımdan aşkın, bana biraz zaman tanır mısın?

Mesela ne zaman?

Herhangi bir zaman?

Herhangi zaman ne zaman?

Üç vakte kadar.

Üç vakit ne kadar vakte tekabül eder?

Say ki kıyametten önce.

Hangi kıyamet?

Her ikisinde de olabilir.

Benim kıyametimde olsa olur mu?

Ağzından yel alsın o ne biçim konuşma!

Ne bileyim konuşuyorum işte. Konuştukça açılıyor, açıldıkta gözlerine daldığım günleri hatırlıyor; boğulmadığıma hayıflanıyorum.

Yine gecelerimi haraca bağladın. Senden kurtulmaya çabaladıkta bir türkünün arasında el sallıyor; 'aklınla arana tavşan düşürme' deyip çekip gidiyorsun. Sonra bir sazın, bir gitarın telinde ince bir sızı olup akıyorsun yüreğimin topraklarına. Biliyorum uslanmam için ıslanmam lazım.

Vaktinden çıkabilir miyim?

Bu benim elimde değil ki!

Yat artık, ıslanma ve uslanma bir başka zamana kalsın!

Geceyi üstüme bir yorgan gibi

Örtüp gidiyorsun uykum gelmiyor.

06.03.2004 Sa:00:30

Bugün toprağa bastım, baharın kokusunu hissettim, sarı çiçekler arasında papatyayı görmedim. Sen görebildin mi? Nereden göreceksin, hem toprağı görse:

"Toprağa bas deli gönül toprağa

Dosttan daha yüksek uçamazsın ki" (1) demez misin?

Kendini göremeyen bir insana, bahardan bahsediyorum benimki de iş değil. Otobüste, tramvayda, vapurda her gün binlerce insanla karşılaşan bir insanın kendinden geçerek dosta ulaşmayı düşünmesi akıl işi değil. Akılla gönül arasını hoşnut tutmak kolay değil. Sen de haklısın, ben zor olana çağırıyorum! Bahardan, sarı çiçekten, papatyadan, toprağın yükümüzü hafifleteceğinden bahsediyorum. Çünkü işim başımdan aşkın değil. Yaşamak için kendime zulmetmiyorum. İnsana insan, çiçeğe çiçek gibi bakıyorum.

Hızla yaşlandığının farkında değilsin, aynaya bakmaktan korkuyorsun. Hayatın akışına bırakmışsın kendini. Sevinmeye, efkarlanmaya, gülmeye, ağlamaya vakit bulamıyorsun. Sen farkında değilsin ama kentin bir parçası gibi hissediyorsun kendini. Ah sevgili dostum, eskiden elin kalem tutardı okur-yazardın. Yazdıklarını paylaşırdın. Yaşadığından haberdar olurudum.

Bu ne susuş, içine nasıl dalış böyle; bakış alanından geçiyorum görmüyorsun, gönül göğünde kanat vuruyorum hissetmiyorsun. Sonra avazım çıktığı kadar bağıriyorum, sesim yine bana dönüyor. Göğüs kafesindeki kuştan haberin var mı? Dosta acıktığı ve susadığı zamanlar olmuyor mu?

Olmaz olur mu?

O ol deyince her şey olur!

Benim için O'ndan ne istiyorsun?

Kendine dönmeni.

Benden ne istiyorsun?

Yalnızlık ne keskin bir bıçak dostum

Dokundukça susar kan kokusuna...

08.03.2004 Sa: 00:00

Orhan Veli gözlerini kapatarak İstanbul'u dinler de ben duman duman hasretini içime çekemez miyim? Gözlerimi gözlerinden kaçırıp hal diliyle konuşmayı denemez miyim? Sen konuşurken seni dinlemeyip senden öteye geçemez miyim?

Kaç kez yakalandım yağmur bulutlarına. Kaçamak bakışlarından, korkumun üzerine gideceğinden sustum. Kelimeler büyük dilimi parçaladı, kanla birlikte küçük dilimi de yuttum. Kanımda dolaşan kelimeler parmaklarımdan tuşlara dökülecek diye ürperdim.

Sana korkuluk olayım mı?

Kendinden korkan bir korkuluk mu?

İçim kabaran bir deniz gibi, çekil git kıyılarımdan. Gecenin bu vaktinde bir türkü ker-vanı geldi. Sigaram çok, sabah iş var. Efkar barometrem gittikçe yükseliyor. Haydi gecene çekil. Uyku gözlerine silah çatmadan çek git gecemden.

Haydi lütfen.

Rüyana gireyim mi?

Sen bilirsin.

Sen bilmez misin?

Bütün bildiklerimi unutturdun, kendini de bunların arasına katmayı mı düşünüyorsun? Haydi gözünü seveyim kıyılarımdan uzaklaş...

10.03.2004 Sa: 00:26

Aşk olsun, hani rüyama gelecektin! Saçlarını tarayacaktın gönül aynamda. Kendine bakarken beni göreceksin, görmezlikten gelecektin. Ben arsızlığa vurup kendimi göstermeye çalışacaktım. Sen bozuntuya vermeyip:

Sizi bir yerlerden tanıyacak gibi oluyorum.

Siz de bana yabancı gelmiyorsunuz.

Daha önce bir yerde karşılaşmış mıydık?

Evet, karşılaştığımızı hatırlıyorum.

Nerede?

Galü-belada!

Hayret nasıl da çıkaramadım mı diyeceksin!

Rüyalarıma bu kaçınıcı davet edişim. Bu kaçınıcı kez ekişin. Gelmeyeceğini bile bile her akşam davetimi yineliyorum. Olur ya bir gün sinirlenerek:

Ne istiyorsun benden?

Hiçbir şey.

Nasıl hiçbir şey?

Basbayağı hiçbir şey diyeceğim, afallayacaksın.

Günlerdir karabulutlarla dolaşıyorum, yağmur toprağa çiseliyor.

Yakında yağmur duasına çıkacağım.

Ben de geleyim mi?

Hayır, eylemime gurbetten de katılabilirsin.

11.03.2004 Sa: 00:45

Günlerdir dünya, elime ayağıma dolaşıp duruyor. Kendime gelip vaktine misafir olacağım zaman hastalandım. Hâlâ kötü kötü öksürüyorum. Ağaçlar çiçeklerini döktü, bir haftaya varmaz gönlüm hariç her taraf yeşerecek.

İkinci kırkını çıkararak bir adamın dallarına yenide su yürüyecek değil ya!

Bahar saçlarında esen rüzgarmış

Malihüylalarla renkli düşlerle

Sevdayı anlatmak bize mi üstü

Sen Leyla adına özür beyan et

Benim Mecnun'luğum bilânihayet

Yarın bir gün bahar sizin oralara da gelecek. Başını kaldırıp bir çiçeğe bakıp, bir güle gülümseyecek misin? Ahh, anaç serçe; ne zaman serçelerin olacak, bir çınara tüneyeceksin?

Zaman ömrünü törpüleyip dururken sen hâlâ şehri kuşatma altında tuttuğunu mu sanıyorsun? İçindeki şehirle, içinde yaşadığın şehri birbirine karıştırmışsın. Sevincini çoğaltacak, üzüntünü paylaşacak bir bağıra yaslanamıyorsan hayatı nasıl anlamlandıracaksın. Bana inanmıyorsan bir gün aç adres defterini, ara candan dostlarını. Çağırırlarsa iki kere düşün, çünkü cama çarpabilir, kalbini tuz buz edebilirsin.

Kendine bu kadar zulmetmeye hakkın yok. Ara sıra Üsküdar'a gel. Vakit akşamüzeri olsun. Harem'i göreceğin yere kadar yürü. Kız kulesine bak. İzinin üstüne geri dön. İstanbul'u içine çek, martılara el salla. Galata kulesine sadece bak. Sonra bir daha aç gözlerini İstanbul'a.

Derin bir iç geçir. Gözlerini kapa, bu tarafa gel. İlk duyduğun vapur sesiyle birlikte gözlerini aç, Üsküdar'a doğru yürü. Bahardır, çarpabilir insanı. Yağmura yakalanma.

Haydi canım, hava bozacak, gözlerime karabulutlar dolmadan geç karşıya.

"Yağmur yağar kirpiklerin ıslanır"(2)

Aklım anılara varıp yaslanır.

20.03.2004 Sa: 23.52

Ara sıra ömür defterimin sayfalarına bir göz atarım, sinirlenir, hayıflanır, efkarlanırım. Cancağızım, dünya defteri de böyle değil mi? Tarihin tozlu sayfaları arasında esamesi bile okunmayan milyarlarca insan gelip geçmiş. Ama bir Leyla, benim yüreğimi kanatmış, bir Ferhat, senin yüreğine gül nakışları işlemiş. Fatma Şengül'ün "Ferhat ile Şirin"ini iki kez okudum. O ne üslup öyle. Sen de hikaye, ben deyim şiir.

Benim de bir şeyhim vardı bir zamanlar.

Aşk kocaltı.

"Ciğer ki odlara yandı

Kebabı neyleyim?

Gözüm ki kana boyandı

Şarabı neyleyim?

Ne bana yaradı cismim, ne yâre yar oldu:

İlahi ben bu bir avuç turabı neyleyim." (3) diyen gibi oldu.

Karaelbistan da toprağın kalbinde yeniden doğuşu bekliyor.

Ferhat külüngünü taşlara vurdu

Ben içime vurdum kimse duymadı

Bir yaralı kuş çırpındı kafeste

Dilimde tüy bitti tam otuz yıldır

Çırpındıkça bana çarptı kanadı

Çarpına çarpına düştü kanadı.

Sahi senin yüreğin hiç kanadı mı?

Kanamadı.

Bağrına taş bastığın oldu mu?

Olmadı.

Kendinle konuştuğun oldu mu?

Nerede!

Aynanda!

Anlamadım?

Neyi?

Hiçbir şeyi!

Taşın taşla, dağın dağla, ağaçların dallarıyla, kuşların yapraklarla, ayakkabılarının yollarla konuştuğunu söylesem inanmazsın.

Olmazdı.
Ama komutanım!
Sus diyorum.
Susuyorum.
Bak hâlâ konuşuyorsun!
Komutanım dudaklarım çatlıyor!
Esas duruşunu göster.
Komutanım dudaklarım kanayacak.
Kanasın!
Nasıl yani?
Bas bayağı...
23.03.2004 Sa:23.57

Portakallar çiçeğe durdu, bahar ha geçti ha geçecek. Son on yıldır hiç bu kadar kanımın damarlarımda kaynadığını hissetmemiştim. Kendimi baharın kollarına atacağım ama her yıl bahar şehirden biraz daha uzaklaşıyor.

Geçen gün hangi dostu aradıysam bahardan haberlerinin olmadığını söylediler. Telefon açarak portakal çiçeklerini koklatamazdım beni bağışla. Hem seni arayıp baharla birlikte olduğumu söyleseydim içine düşerdin. Kıskanırdın baharı. Parmaklarına iğne batar, yüreğin kanardı.

İçimin dağlarına çıktım, şehrimi tepeden seyrettim, dilimde türküler tutuştu, kavruldu dudaklarım.

Sana nasıl susadım bir bilebilse!
Gerçekten mi?
Yok yalancıkta!
Ne diyorsun?
Duymuyor musun?
Neyi?
Her şeyi!
Nasıl yani?
Ney nasıl?
Ne bileyim?

*Altını üstüne getirdim şehrin
Kendime dolaştım içime düştüm
Gözlerimi gözcü koydum yollara
Portakallar çiçek açtı gelmedin.*

Sensizliği akort ediyorum, yokluğunu dudaklarımın arasına yerleştirdim, dudaklarım kanayana kadar atışmayı sürdürmezsen yazıklar olsun!...

19.04.2004 Sa: 23.45

Dil değer, dudak değmez ha!
Evet dudak değmez dil değer.
Görelim.
Ne zaman?
Buyur, ayağı sen ver ve kuru dudaklarını.

*Kaçak yaşıyorsun gönül dağında
Elvan elvan çiçek kokan sevgili*

*Kar yağdı saçına şu genç çağında
Susarak kaşını yıkan sevgili*

*Susayınca suyun nerde içersin
Güz gelince uzaklara göçersin
Allı turna olur gökte uçarsın
Hasretin oduyla yakan sevgili*

*Yalnızlık içinde çiçeğe durur
Dudakların yanar için kavrulur
Korkuların üzerine devrilir
Söker yeryüzünde cakan sevgili*

*Çektirdiğin cefa yeter de artar
Ellerin gül koklar gözlerin tartar
Kaşların suç işler okların örter
Ahrette tutulur yakan sevgili*

*Dokunsa ellerin gönül teline
Dolaşır türküler küçük diline
Sürgüne gönderir sürgün eline
Gözlerinden inci döken sevgili*

*Uyku gözlerine silah çatacak
Yalancı horozlar öttü ötecek
Gönül ocağında hasret tütecek
Göğsüne gülleri takan sevgili*
22.04.2004 Sa: 01:16

Sana uykularımı bırakıyorum, kirpiklerini sürmeleyebilirsin.
Böyle katran karası geceyi, dōşleri dolu bulutları bir daha bulamazsın.
Neredesin, hangi dağda efkar savuruyorsun; aylardın topraklarımda yolunu gözlüyo-
rum. Hani düşüme gelecektin, bulutlarımız çarpışacak, yağmurla tanışacaktık.
İçin gürlemeyi mi unuttu?
Geçmedi mi ağzının yarası?
Avucundaki gülden hâlâ kan mı sızıyor?
Parmakların tuşlara dokunamayacak kadar mecalsiz mi?
Düşümde dōşüme bir gül bırakıp ‘bu kalbimin sunumu’ demeyi çok mu gördün kendi-
ne?

Uykunu aldın sayılır, düşüme girmeyi düşünmüyorum. Hem geleyim de ne yapayım.
İnsan bir iadeyi ziyarette bulunur. ‘Aşk olsun yaklaşık bir aydır vaktime bağdaş kurup oturma-
madın, kaygılanmaya başlamıştım. Yeni işin mi zor, kendine mi vakit ayıramıyorsun, yoksa
bana darıldı da kafasını dağıtmak için lüzumsuz işler müdürlüğüne mi geçti diye düşünüyordum.’ diyebilirdin.

Gecen aydınlansın.

Ödümü ağzıma gitirdin.

Yok yaaa!

Bu vakitte uyanana nasıl hitap edilir doğrusu bilmiyorum. Olsa olsa özür dilenir.

Önemli değil.

Ama uyandırdım.

Uyumuyordum.
Niye?
Ne bileyim bugün uykum gelmedi. Üstelik “Kurtlar Vadisi”ni de izlemedim. Seni bekledim.
Niye?
Ne bileyim işte öylesine bekledim.
Ne demek öylesine?
İşte öylesine...
Çok bekletmedim değil mi?
Önemli değil.
Bir şey mi söyleyecektin?
Hayır!
O zaman?
Anlamadım.
Neyi?
Her şeyi.
Bir şey söyle.
Konuşursam hatıralar kanar.
Susarsan zaman durmaz ki
Konuşalım o zaman.
Ne zaman?
Hiçbir zaman...
23.04.2004 Sa: 01:50

*Hüzün çarşısında bir dükkan aldım
Siftahsız geçiyor günlerin çoğu*

Hani kendinden geçerken selam verecek, bir tebessümlük alışveriş yapacaktın.
Bir acı kahve ile kırk yıllık hatırı kaptın.
Sana kırk yıl borçlandım.
Ne zaman iadeyi ziyarette bulunacaksın, ben sana kahve yapmayacak mıyım?
Üçüncü kırkım çıkaracağını ümit ediyorsan boşuna beklersin gibime geliyor. Yok hayırlı bir ömürle birlikte bu yaşa ermeme diliyorsan, elimin titremeyeceğine, üzerine kahve dökmeyeceğime garanti veremem.
Hani ömrümüzden geceleri çıkaracak, kırlara gidecek, baharla birlikte olacaktık. Ben yine düşümde gördüklerimi sana anlatacaktım. Papatyaların yapraklarını koparmaya çalışırken elime vuracaktın. Kanımız damarlarımızda deli taylar gibi koşacaktı. Sonra geceleri ömrümüze ekleyip gözlerimizi yumarak derin bir iç çekecektik.
“Bir of çeksem karşı dağlar yıkılır
Bugün bayram günü canım sıkılır” (6)
Hani bir türkü yakacaktın, dudakların börtlenecekti. Sonracığıma ela gözlerini uyku bürüyecek, düşünde düşüme girip yüzümü dağlayacaktın. Aşk olsun.
01.05.2004 Sa: 01.35

Telefonun tuşlarına dokunsan ‘merhaba’dan başka kelimen yok mu diyeceğimden korkuyorsun değil mi? Korkma hiçbir şey söylemem. Ben de merhaba der ve susarım. Sen hemencecik bir tuşa dokunursun hiçbir şey konuşmamış gibi olursun.
Gerçekten konuşmamış mı oluruz?
Susmuş oluruz.
Sen buna konuşma mı diyorsun?

Hayır!
Hayır olan ne?
Az konuşma.
Merhaba az konuşma mı?
Öz konuşma!
Nasıl yani?
Ney nasıl?
Aslı astarı bir kamış.
Acaba?
Ya nefes?
Nefis mi dedin?
Nefis olan ney?
Ne bileyim.
Ne biliyorsun?
Bildiğimi!
Bilmediğini?
O.
O'ndan korkuyorsun değil mi?
Sen korkmuyor musun?
Korkuyorum.
Nasıl?
Sen söyle.
Neyi?
Her şeyi.
Ben sana bir şeyi söyleyemiyorum, sen benden her şeyi anlatmamı istiyorsun.
O kadar da değil.
Ne kadar?
Yüreğin kadar.
Sende de yürek yok mu?
Var mı?
Var ya!
Beni bana bırak.
Sen sende değil misin?
Bak gözlerin de küçülmeye başladı uyu artık.
Daha nasılsın demeden mi?
Merhaba diyeceğim ya.
Ne zaman?
Üç vakitten önce.
Anlamadım.
Beni anlamak istemiyorsun ki.
Anlaşalım o zaman.
Yani merhaba mı demek istiyorsun?
Git yat ağam git yat.
Gideyim mi?
Giiiiiiiiiiiiitttttttttttt(meeeeeeee)!
02.05.2004 Sa: 01:16

Hiçbir yere gitmiyorum.
Kentimde ve kendimdeyim.
Çekip giden sensin.

Hem yağmurlu havalarda dolaşıyorsun, hem içinin ıslanmadığından yakınıyorsun.

Kendini kandırıldığını bilmediğimi mi sanıyorsun.

Hani gözlerimizin bulutlarını tanıştıracaktık. Sana avuçlarımızdaki kuşları uçuralım dediğimde, gönlümüzün göğündeki bulutları sağalım demeye getirmiştin. Sakın anlamadım deme. ‘Korkuyorum’ de. ‘yalan ve gerçek arasında tercihte zorlanıyorum’ de. Ama mutlaka bir şey de.

Şehrin kalabalık caddelerinde, kalabalıklar içinde bir kalabalık olmamak için direnip dururken; bir yanda da içinin topraklarını nadasa bıraktığını söyleyip duruyorsun. Benden, peki öyle olsun, sen nasıl biliyorsan öyle yap dememi bekliyorsun boşuna bekliyorsun. Sürmediğin, ekmediğin toprak senin değil. Toprak kıraç da olsa sürmek ve ekmek zorundasın. Çünkü başka toprağın yok.

Toprağı ekelim mi diyorsun?

Hayır önce bir sürelim.

Ne zaman?

Kendinle baş başa kaldığında.

Kendimle baş başa kaldığımda aklımla arama aşk giriyor?

İyi ya.

Nasıl iyi?

Aşkla yapılmayan hiçbir işte verim alamazsın.

“Aşk çizme giyip kılıç kuşanan paşalara göre değil

Er olacaksın ve ayakların şerha şerha olacak yalın ayak dolaşmaktan”

Bunu daha önce de söylemiştin, anlamadım.

Toprağını süreceksin.

Anladım süreceğim.

Ama önce yağmur duasına çıkacaksın.

Seninle mi?

Hayır kendinle.

Tek başına yağmur duasına mı çıkılır?

Tek başına çıkılan yağmur duası Allah’ın daha çok hoşuna gider.

Benim yerimde olsaydın nasıl dua ederdin?

Artık gökten inen yağmur kar etmez

Bana benden yağmur gönder Allah’ım.

03.05.2004 Sa: 00:23

Nerede kalmıştık?

Kendinde.

Ben bendeyim.

Öyle mi?

Hayır yeni günün ilk dakikaları.

İyi o zaman.

Nasıl iyi?

Cumartesi girdik, yarın boştayız.

Konuşalım o zaman.

Ne konuşalım?

Bilmem ki.

Susalım.

Susarak da konuşuyorsun, sana söz yetiremiyorum.

Yetirdiğin kelimelerle cümleler kurabilirsin.

Nasıl yani?

Aynaya bak.

Sen bak.
Ben niye bakayım, görmeyen sensin?
Kimi?
Kendini.
Sakin sakin konuşalım, bana kör mü demek istiyorsun?
Hayır öyle bir şey söylemedim.
Peki ne demeye getirdin?
İçinin aynasına bak.
Dışından bakınca içimi göremem ki.
Gözlerini kapayacaksın.
Anlamadım.
Gözlerini kapadığında aynanda beni görmeyi dene.
Hem gözlerimi kapayacağım hem aynanda seni mi göreceğim?
Göremez misin?
Denemedim.
Denemek istemiyorsun.
Yine başladın.
Neye?
Kelimelerin arkasına gizlenmeye.
Saklambaç mı oynuyoruz?
Sen öyle mi görüyorsun?
Gece de görüş alanım var.
Nasıl yani?
Ney nasıl?
Güzel üflüyorsun.
Neyi mi?
Hayır külleri.
Kül de nereden çıktı?
Ateşten kaldı.
Üfleme devam edeyim mi?
Yetmez mi?
Yeter mi?
Yeter.
Lütfen içimden geldi, biraz daha üfleyeyim.
Hayır.
Korkuyor musun?
Evet.
Niçin?
Biraz daha üfürürsen ateşe ulaşacaksın.
İyi ya.
Yangın çıkarırsın.
Çıkar mı?
Çıkar.
Sus.
Susamıyorum.
Sana sus diyorum.
Susamıyorummmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmm.
08.05.2004 Sa: 00:41

Hoş geldin.

Hayırdır inşallah!
Hayır inşallah!
İlk defa böyle karşılanıyorum da.
Yaylada ne var ne yok?
Kim söyledi?

İçim aynasından gördüm, papatyalara yan yan bakıyordun. İçinden geçenleri Harun'a söyleyecektin, vaz geçtin.

İçimden ne geçti ki?
İçimden geçenler...
Ne geçti?

Neler geçmedi ki. Harun'a 'gel birer tane papatya koparalım' diyecektin. Harun da 'kimin için fal tutacağız' diyecekti. Sen 'işte öylesine birer papatya koparalım' diyecektin. Harun 'peki o zaman senin adına yaprakları sayalım' der diye içinden geçirdin. Sen, seni Harun'a, Harun kendini sana kaç kez açmayı denediye birbirinize açılmadınız. Orhan'a aynı teklifi götürecektin, bıyıklarının altında kıs kıs güleceğini düşünerek vazgeçtin. Mehmet Şerif'e teklif etseydin, alacağın cevap 'ey şair ne ötersin bu dalda ötsen de hoş ötmesen de' deyip seni krikoya alacağından korktun. Bütün bu korkularının üzerine gitmeyi denedin. Onlara gözükmeden bir papatya koparmayı denedin ama olmadı. Bu sefer korkun daha da büyüdü. 'ya düşündüğüm gibi çıkarsa' deyip bahçedeki bütün papatyaları telef edeceğinden ve makaraya sarılacağından korktun. Seni gidi korkak seni!

Sen korkmuyor musun?
Konuşursam seni anlamayacağımdan korkuyorum.
Susarsan?
Seni anlamlandırmaya çalışıyorum.
Demek beni anlamıyorsun?
Sen beni ne kadar anlıyorsan beri gel!
Sen beri gel!
Gelemem.
Hele bir gel!
Nasıl geleyim?
Nasıl gelmek istiyorsan öyle gel!

Arz-ı hal etmeye cana seni تنها bulamam
Seni tehada bulacak kendimi asla bulamam.(7)
09.05.2004 Sa: 00:50

Geçen gün türkü çığırmaya çıktım.

Yeter ki bir türkü dilimden dudaklarıma dokunsun, için için yanmaya başlarım; eftar barometrem yükselir, dilim damağım kuruyuncaya kadar irticalen söylerim. Bir keresinde Kapkıner ağam, sazın döşünü kanatarak türkülerle dağlamaya çalışıyordu da türkünün bir dörtlüğünü söylemiş diğerini hatırlayamamıştı. Ben de Necip Fazıl Edemin: *Usta da kalmışsa bu öksüz yapı/Onu sürdürmeyen çıkar utansın* sözünü boşa çıkartmayayım dedim ve türkünün devamını söylemeye başladım. Ağamın jetonu düşene kadar en az on kıta okumuştum.

İstersen bir türkü çığır, hatırlayamadığın yerde ben devam edeyim.
Bilmem ki çığırabilir miyim?
Hele bir dene!
Elimi kulağıma atacak mıyım?
Uzun hava mı kaptıracaksın?
Bilmiyorum.
Bildiğini söyle!

*Bir gülün çevresi dikendir hardır
Bülbül gül elinden ah ile zardır
Ne de olsa kışın sonu bahardır
Bu da gelir bu da geçer ağlama(8)*

Gece yanar gündüzleri sönersin
Yokluğuma alışmayı denersin
Şerbet diye endirini denersin
Bu da gelir bu da geçer ağlama

*Nevruz derki ben nazlıyım
Sarp kayalarda gizliyim
Mavi donlu gök gözliyüm
Benden ala çiçek var mı?(9)*

Kah dikenlerle talarsın
Kah yapraklarım yolarsın
Rengini benden alırsın
Benden ala çiçek var mı

*Geçiyor benim de çağım
Ne evim var ne ocağım
Dünyada tutunacağım
Dal tükendi ben tükendim(10)*

Bu türkünün devamını düşünerek dinlemek istiyorum.

Ne oldu?

Ne olmadı ki!

Yaranı mı deştim?

Hayır!

Ne oldu peki?

Tuz bastın.

Çok mu canın yanıyor?

Canım mı?

Evet!

Hayır yanmıyor.

Devam edeyim mi?

Neye?

Tuz basmaya.

Rica ederim.

Beni şımartıyorsun!

Ne demek efendim bu benim görevim.

Görevine devam et!

Ne zaman?

Her zaman...

13.05.2004 Sa: 00:06

Günlerdir kentine dönmeni bekliyorum.

Saçlarında esen baharı kovalayacaktım.

Sensizliği mi esniyorum, uykusuzluğu mu bilmiyorum. Sen biliyor musun?

Bildiğimi mi?
Bildiğinden başka bildiklerin de mi var?
Var ya?
Ne var?
Ne yok ki!
Birini söyle?
Kimi?
Kendini?

*“Buluta yaslandım ışığı tuttum
Seni hatırladım seni unuttum
Düşümden düşüme girdim dün gece”(11)
Düşünden düşüme girmeyi deneseydin ya!
Denemedim mi sanıyorsun?
İnanayım mı?
Sana kalmış!
Bana kalsa?*

Sana kalsa ne yaparsın ha! Bana mı çarpar, kendine mi dolaşırsın, yoksa gölgemi mi tepelersin? Hem nereye gitsem gölgen üstüme düşüyor. Gündüzleri karşıma çıkmaktan korkuyor, gecenin bir kavşağında yolu(mu) kesmeye çalışıyorsun? Şakiysen şakiyim de de gezerken kalbimi evde bırakayım.

Kalbini çantada mı taşıyorsun?
Gözünle mi gördün?
Hayır gönlümle soruyorum?
Soruların zorlaşmaya başladı.
Sana dokunur mu?
Dokunaklı duruyor.
Korkma?
Neyden korkacağım ki?
Kendinden.
Ay güleyim bari!
Gül!
Rengini alayım beyefendi?
Hüzün rengi olsun.
Sombahar mı demek istiyorsun?
İşine öyle mi geliyor?
Hayır kuşluk!
Kafanda boş yer mi var?
Doldurabilir misin?
Neyi?
Kalbimi!
Kalbini Allah doldursun!
Eyvallah!
Gidiyor musun?
Gideyim mi?
Nereye?
Gecenin koynuna.
Gözlerimi yakayım mı?
Fena olmaz, karanlıktan korkarım.
Gözlerim yanında ya!
Hayırlı geceler!

Geceme geçecek misin?
Hayırlı geceler dedik ya!
16.05.2004 Sa: 01.25

Yokluk denizinde kulaç vurdun, ama beceremedin insan denizinde yüzmeyi.

İki elinde bir omzundaki yükü ter atarak otobüs beklerken Taksim'deki o malum otelin fitlet salonunda ensesi kalın, göbeği dizkapaklarında ve yanlarında "yavru"larla ter atanlara gülümseyerek tebessüm ettin el kol hareketleri ile bir şeyler anlatmaya çalıştın. Kime ne söyleyebildin? Hangi çarkın dişlisini bozdun. Otobüslerde yer verdiğin genç kızlar kendilerine yeşillendiğini sandılar. Yaptığın insanlığın enayilik olarak geri döndüğünü gördüğün halde huyundan vazgeçmedin. Her ayakta giden bayan sırtında gidiyormuş gibi tedirgin olup kendi yerini verdiğin gibi başkalarından da yer rica ettin. Ne geçti eline? Kocaman bir hiçin yarı sıra "enayilik berati" bile alamadın!

İçi boş mu dolumu olduğuna bakmadan söze inandın, evkaftaki memuriyeti, eşini ve sürmeli çocuklarını bırakıp geldin de ne oldu? Arkadaşın da İstanbul'u fethetmeye gelmişti. Sana bir araba vereceklerdi, elinin altına beş on adam. Burada bir ev alacaktın, bir araban olacaktı. Caktıları, çıktıkları uzatmanın bir anlamı yoktu.

Yakarı vakitlerini Sultanahmet'de, Süleymaniye'de Şehzadepaşa'da ya da Yeni Camiide değerlendirdin. Üsküdar'a gittin, Harem'e doğru yürüdün. İstanbul'u seyrettin. Derin bir iç geçirdin, hayallerin akıp gitti sularda. Ara sıra Kadıköy'e gittin, beş yaşında, parmakları darbuka çalmaktan morarmış çocukla karşılaştın, İstanbul mu, sen mi içini boğaza kustun; bilemedin.

Ne zaman yatsıdan sonra Laleli'den geçmeye çalıştıysan korktukların başına geldi ve canını zor kurtardın.

Gülhane'ye uğrayıp ceviz ağaçlarını kolaçan ettin, oysa ki derdin ceviz ağaçları değildi, 'gelmişken göreyim' de değildi.

Cağaloğlu yokuşundan çıkarken kalbinin duracağı zamanlar oldu.

Sepetle getirdiğin süte bir müşteri bulamadın. Sepeti kaptırmadan, sütünü bozmadan dolaştın. Getirdiğin umutlarını da beraberinde götürdün.

Kendine dayanmakla sınanacaktımsın, dayandın ve sınıandın. Hiç kimseye -hatta bana bile- mihnet duymadan İstanbul sürgününü tamamladın ve çekip gittin kendinden uzaklara.

Hey sevgili dost kendine döndün mü?

Kentimdeyim...

19.05.2004 Sa: 01:17

Misafirlerini gönderdin. Kendinle baş başa kaldın. Uyku kirpiklerine asılmaya başladı. Gece vardiyasındasın ve türküler kulaklarından kalbine, kalbindeki kuşun çığlıkları parmaklarından beyaz ekrana dökülüyor.

Birazdan gözlerin kızarmaya başlayacak. Bu gece 'bendensin' git uyu. Bak bütün samimiyetimle söylüyorum, git uyu. Bu gece bendensin diyorum, anlamıyor musun? Bak mazeretin de var, sağlığın bozulacak, hastasın. Seni denemiyorum, tamam mesaiye riayet ediyorsun, kaydardığın olmadı. Ne anlanmaz insansın? Çekip gitsen kendine saygısızlık edeceğini sanıyorsun değil mi?

Korkma düşüme kimse gelmez, kimseye koparttırmam, diktiğin çiçekleri. Söz olsun paketten kalan sigaraları ben içerim, kaldığın yerden yazmaya devam ederim. Hem gözlerim henüz uykuya silah çatmadı. Amirinsem emrediyorum, git yat!

"Müneccimle muvakkit ne bilir şeb-i yeldayı

Mübtela-yı gama sor ki geceler kaç saattir"(12)

Ben de boşuna kafa patlatıyorum. Rahatsız olduğumu bile bile mesaiye devam ederek gözlerine zulmetmeden dolayı savunmanı istiyorum.

Suçum sabittir, arz ederim.

22.05.2004 Sa: 01:01

Efendim, ben geldim.

Yalnız sen mi?

Evet.

Ne getirdin?

Kendimi dedim ya!

Hâlâ kendinde değilsin!

Anlamadım.

Anlamak istiyor musun?

Neyi?

Nedirciği!

Nedircik de ne?

Dışarı çık, tekrar gel!

Geldim efendim.

Kendinle geldin değil mi?

Yanımda birisi mi var?

Sence?

Bence yok.

Bence var.

Efendim, sizi rahatsız etmek istemezdim.

Rahatsız olmuş gibi mi görünüyorum?

Ne bileyim, cezamı öğrenerek rahatlamak istemiştım de.

Rahat değil misin?

Hani savunmamı yeterli bulmayabilirsiniz diye aklıma gelmişti de.

Sen yeterli görüyor musun?

Bence yeterli?

Bence değil.

Sabit suçun gerekçesi olmaz!

Bu sefer uyarmış olayım.

Olmaz efendim.

Bilerek mi suç işledin?

Evet efendim.

Hayır, ne yaptığını bilmeyecek kadar rahatsızdın.

Hayır efendim, ne yaptığımı bilmeyecek kadar kendimin dışına çıkmadım.

Ben kendinde değilsin diyorum, sen kendinin dışına çıkmadığından bahsediyorsun.

Aklınla zorun mu var?

Hayır efendim aklımla sorunlu değilim.

İllaki ceza almak zorunda mısınız?

Lütfen efendim, beni mutlandırırısınız!

Günah benden gitti, vereceğim cezaya razı mısınız?

Şeref duyarım efendim.

Yarım saat gözlerini kırpmadan gözlerime bakacaksın?

Efendim yapmayın iki dakika ancak dayanabilirim.

Hani şeref duyardın, duy bakalım.

Efendim lütfen, bana acıyın; iki dakika gözlerinize bakacak kadar nefesim ya var ya

yok.

Git nefesini topla gel!
Efendim, ikinci kırkımı çıkardım; kalp genci yaşlıyı dinlemiyor.
İyi ya birden bire ölmek güzel değil mi?
Efendim, her gün bir dakika baksam!
Mesai saatleri içinde mi?
Hafta sonları dinlenmiş olurum.
Bulduk yitirmezsek!
İnşallah yitirmezsiniz efendim.
Ne zaman başlayayım?
Sizce mahsuru yoksa Pazartesi olsun mu?
Olsun efendim.
Müsaade eder misiniz?
Pardon suçunuz neydi?
Sabitti efendim.

23.05.2004 Sa: 01:23

Bugün Cumartesi. Biraz sonra yalancı horozlar ötmeye başlayacak. Altıncı günün iki saatinden iki dakika aldım. Haftaya Pazartesi için mi konuşmuştuk? Bir hafta önce, bir hafta sonra ne fark eder? İnsan suçu kabullendikten sonra kendi içinden başka nereye kaçabilir? Kendi kendime hesaplar yapıyordum. Güya hafta içinde gözbebeğimi gözlerine götürecektim. İki gözün arasına salıncak kurup gözbebeğimi sallayacaktım.

Bana acıyarak savunmamı yırttıysan, boşuna acıydın. Yarın bir gün bir başka suç işlemeğe garanti veremem. İyisi mi Pazartesi çağırdığında bilmiyormuş gibi suçumu tekrarlat, bak bakalım yalan söylemeye tevessül edecek miyim! İstersen yeniden savunmamı alabilirsin. Bu sefer bir başka ceza verebilirsin. Ama lütfen cezalandırmalarında hafifletici sebeplerden faydalandırma! Zaten böyle bir talebim de olmaz ya, yine de hatırlatayım dedim.

Pazartesi, cezamı kırbaçla çekebilirim.

Bu nasıl olacak?

Çok basit efendim.

Anlamadım?

Anlamayacak bir şey yok.

Anlat o zaman!

Mesela yan yana yürüyoruz ya.

Eeee!

Hani bahardan kalma rüzgar saçlarını tararken farkına varmadan birbirimize omuz vuruyorduk ya.

Nasıl?

Basbayağı efendim, sen bana “pardon” diyordun ya.

Peki ne demeliydin?

“Beyefendi kaldırımı sığmıyorsunuz herhalde” demeliydiniz.

Allah Allah!

Allah Allah ya.

Affedersiniz anlayamadım.

Siz affedersiniz efendim.

Bari siz önden yürüyün.

Niyeymiş.

Hani çarpışıyoruz ya.

Efendim ben çok sakarım, aniden dururum da çarpılırsınız.

Kime?

Bana.

Sana mı?
İyi tahmin ettiniz.
O zaman beraber yürüyelim.
Yan yana mı?
Can cana olur mu?
Düşünmedim.
Düşüncenizi bağışlar mısınız?
Benim aklım bana zor yetiyor.
Efendim saçlarınız?
Ne olmuş saçlarıma?
Yüzüme baksanız anlarsınız.
Yüzünüzde yüz yok.
İyi bakın efendim, astarı dahi var.
Göremiyorum.
Dikkatli bakın!
Bakıyorum ama göremiyorum.
Aşk olsun yüzümdeki kızarıkları görmüyor musun?
Dur hele yakından bakayım.
Gördünüz mü efendim?
Ayyy bu kabarıklar da neyin nesi?
Saçlarınız efendim.
Saçlarımla ne ilgisi var?
Her telinin bir kırbaç olduğunu bilmiyor muydunuz?
Özür dilerim.
Gerek yok efendim.
Ama hava rüzgarlı!
İyi ya, cezamı kesiyorsun.
Sen buna ceza mı diyorsun?
Siz bilirsiniz efendim.
Neyi?
Cezanın ağırını, hafifini.
Yine başlama!
Başladık bile!
Bitirelim o zaman.
Ne zaman?
Hiçbir zaman...

29.05.2004 Sa: 02:45

Bir hafta önce Yenişafak'da fotoğrafını görünce birden bire irkildim desem inanmazsın. Aklımdan geçerken fotoğrafınla göz göze gelerek beni şaşırtmaya devam ediyorsun. Helal olsun sana. Uzun süredir atışmıyoruz. Gönül tellerimize bir ayar çekelim, kaldığımız yerden başlayalım mı?

Yarayı kanatırız.
Kanarsa kanasın.
Buyur söz sende kalmıştı.

-Yol dediğin uzun, ince düşünce
Kolayına talip olmak istemem
Ferhat olup dağlar delmeyeceksin
Otobüse binip bir akşam üstü

Alaca şafakla bende olursun

-Senden uzaklara hiç gitmedim ki
Gönlünün önünde durdum görmedin
Hasretinden geçti içim içime
Yanımdan geçerken gülü/vermezsin
Kanımda gezersin sabaha kadar

-Dudağını yakan gül mü türkü mü
Betin benzin geçmiş fena korkmuşsun
Yakın olma demedim mi güllere
Türküler adamın içine işler
Kanatır gün boyu hatıraları

-Fırtına kopardın bir bardak suda
Ne olduysa birden havan bozuldu
İçdenizim böyle kabarmamıştı
Üzerime dev dalgalar yürüdü
Zor attım kendimi kıyılarına.

Tadında bırakalım istersen.

Neyi?

Atışmayı.

Korkuyor musun?

Evet.

Korkacak ne var?

Susarak konuşmamı istiyorsun, bunu isteme. Gözlerinle dinlenmek istemiyorum. Gözlerine eskisi gibi bakamayabilirim.

Lütfen bir fasıl daha geçelim.

Hayır efendim.

Hayır olur inşallah!

Gönül tellerimize bir ayar çektik, eskisi gibi çalıp söyleyebilecek miyiz diye bir sınama yaptık hepsi bu kadar.

Ya ayarımız bozulursa?

Bozulmaz efendim.

Sen bozulmaz diyorsan bozulmaz inşallah.

İnşallah.

06.06.2004 Sa: 00:44

Yine kendini gezdirmeye çıkardın değil mi? İnsan yola çıkarken bir mail atar, mesaj çeker 'falan zaman filan yere gideceğim, fişmekan yerde buluşup birbirimizi gezdirelim' der. Aşk olsun, sana kırıldım.

Ben sana kırılma hakkımı hiç kullanmadım. Bilirsin bu gezi de muttat kendimi gezdir-melerimden birisi hepsi bu kadar.

Neyse yediğin içtiğin gezdiğin senin olsun, gördüğün güzellere bahset derler ya ben de sözün gelişinden yola çıkayım. Nasıl geçti Karadeniz gezisi?

Senden başka güzellere tövbeli olduğumu biliyorsun da mı konuşuyorsun; beni sına-mak için mi zarf atıyorsun? Bu zarfı pullayacağımı sanıyorsan avcunu yala ki pul avcuna daha iyi yapışsın.

Hemencecik kızıyorsun.

Ateşim kendimi yakmaya ancak yeter!
Beni de mi yakacaktın?
Herkes kendi ateşini yakar.
Ateş ateşi yakmaz mı?
Bence yakmaz.
Hiç denedin mi?
Denemeye gerek yok.
Deneyelim mi?
Aklımdan dahi geçirmiyorum.
Neden?
Çünkü kendi ateşimle kendi harmanımı ancak yakabiliyorum.
Gergin görünüyorsun.
Sert bakınca öyle görmen normal.
Yani bana anormal mi demek istiyorsun?
İllaki senin için bir yakıştırmada bulunmam mı gerekiyor?
Ne bileyim aklıma geldi işte!
Aklına gelen her şeyi dilinde tartmadan mı söylersin?
Daha ben kendimi tartmasını bilmiyorum, sen kelimeleri tartmamı istiyorsun.
Kendinin dışına mı çıktın da kendini tartmak istiyorsun?
Kentimden dışarı adım atmadım ki.
Kentinde misin?
Kentimdeyim, buyurmaz mısınız?
Buyurayım mı?
Buyur tabi!
Ne zaman?
Her hangi bir zaman olur mu?
Tatilde gel.
Kimin tatilinde?
Senin tatilinde.
Benim için her gün tatil.
Kendinde misin?
Kentimdeyim ya.
Saçmalama!
Yazıyı geriyorsun.
Annen pekmezli yoğurt getirdi ye ve yat. Sabah işe gideceksin.
Sabah uyanamayabilirim.
Uyandığımızda görüşürüz.
Nerede?
Hayatın karşı yakasında!..
23.06.2004 Sa:23:56

Bu hayat enstantanesinde bir karelik fotoğrafa sığmak için hasret biriktirdiğimi sanmıyorsun değil mi? Hem bir kareye nasıl sığarız, hangi yeryüzü yarattığı o dijital fotoğraf makinesini icat edebilir?

Hayat, ikimizin arasında ağzın bir nehir gibi akıp gidiyor. Biz hayatın içinde yüzmeye alıştığımızdan suda yüzmeyi bilmiyoruz. İllaki deneyelim diyorsan, bunu sana yakıştıramam. Hem bu intiharın yeni bir versiyonu olur ki bu da bize yakışmaz.

Nasıl olsa ölmeyecek miyiz?

Ölümü seçme hakkımız yok, o gelir bizi bulur.

Sen yaşadığımızı mı sanıyorsun?

Hayattan müthiş tat alıyorum.
Her gün acı çekerek mi?
Acı çekmeden yaşayan insan mı var?
Ama bizim kadar çekmiyorlardır.
Biz yasak meyveye dokunmamak için birbirimizi ikna etmeye çalışırken, başkaları bu meyveyi yeyip haya perdelerinden kurtuldular!
Ne demek istiyorsun?
Halimize şükredelim diyorum.
Şükürümüz azaldı mı?
Yerinde sayıyor!
Nasıl yani?
Hayatın kurallarını zorluyoruz.
Anlamadım.
Birbirimizin karşısındayız, bazen sen bana geçiyorsun, bazen ben sana. Dünya aramızda akıp gidiyor.
İki köprü ve onlarca vapur var ya!
Hangi vapurda karşılaştık?
Hiç birinde.
Hangi otobüste birbirimizi görüp el salladık?
Hiç birinde.
Peki nerede buluşacağız?
Bir kere buluşmuştuk ya!
Nerede?
Galu belada!
Ama dünya küçük, “dağ dağa kavuşmaz, insan insana kavuşur” derler.
Kavuşmasak daha iyi?
Korkuyor musun?
Evet.
Kimden?
Kendimden.
Korkacak ne var ki?
Ya bir tramvayda ya bir vapurda
Gözlerimiz birbirine değince
Yanarak geçeriz birbirimizden
Hakkaten yanar mıyız?
Hatta kül olabiliriz.
Yanmamanın mümkünü yok mu?
Var.
Nasıl?
Ötede.
Hangi ötede?
Ötelerin ötesinde!
Anlamadım?
Zilzal’dan sonra!
Yani?
“Yeryüzü şiddetli bir depremle sarsılınca...” (13)
27.06.2004 Sa: 01:48

Kendine zaman ayırmayı düşündüğünde bana bir günlüğüne misafir olmanı istirham ediyorum. Gündüz, gönlümün yaylalarını gezdiririm, bir pınar başına otururuz, bisküvi arası cevizli sucuk yediririm. Yer elması sökeriz, kenger kanatırız. Parmakların kınalı keklik olur. Ben bir taşın üzerine oturup:

“Gel gel yanıma keklik

Kastın canıma keklik

Al kınalı parmakların

Batır kanıma keklik” (14) derim. Sen kayalardan sekerek pınara gelirsin, ben evsinleri yıkmaya giderim. Avcılar bize söverler ama boş ver, kötü söz sahibine döner. Kendimize geldiğimizde tekrar bisküvi arası cevizli sucuk, üzerine soğuk su. Geldiğine değdi mi?

Allah razı olsun, yaşadığımın farkına vardım. Keşke geçen yaz da davet etseydin.

Yavaş yavaş dönelim istersen.

Nereye?

Kendimize.

Kendimizi kaybetmedik ki!

Karanlık basmadan dönelim.

Dönelim efendim.

Kanattığımız kengerleri toplayalım, arkadaşların ne getirdin derlerse; çoban armağanı kenger sakızı dersin.

Sen hiç çobanlık yaptın mı?

On sekiz yıldır yapıyorum.

Anlamadım?

Boş ver her şeye kafa yorma, anladıklarınla yetin.

Sen de kelimelerle fazla oynuyorsun.

Sen hiç damda yattın mı?

Dama düşecek suç işlemedim.

Seni bu gece gönül damımda yatıracağım. Gece saçlarını yüzüne çözecek, ahir ömründe bu kadar yıldızı bir arada görmediğin bir gece yaşayacaksın. Uçsuz bucaksız asumanda Allah'ın ışıkları yanıp söndükçe; uzun ince bir yolda olduğunu tekrar hatırlayacaksın. Gözlerini kapadığında yıldızlar göz kapaklarına yapışacak, sonra derin bir uykuya dalacaksın. Uyandığında yan koltukta bir başka yolcu olacak. İneceğin durağa yaklaştığında orta kapıya doğru yürüyeceksin. Otobüsten ineceksin, dudaklarında tatlı bir tebessüm evin yolunu tutacaksın...

28.06.2004 Sa:00:00

Kentine döndün mü?

Kendi kentime mi?

Evet.

Yol hazırlığı yapıyorum.

Yola çıktığını sanıyordum.

El vermeden mi?

Benden el almaya mı geldiydin?

En azından umuyordum.

İçinden dışına çıktığımı hatırlamıyorum.

Gönlünün gözüyle bakınca öyle mi görüyorsun?

Ya nasıl bakacaktım?

Bilmem ki!

Bildiğini söyle!

Sen bilmediğimi anlat!

Neyi anlatayım?

Bırak kamışlıkta kalsın!
Ruhunu dinlendirmek istemiyor musun?
Ruhum vakti saati geldiğinde dinlenmesini bilir!
Tenin ağır gelmeye mi başladı?
Hayat yormaya başladı.
Hayatı kendimiz zorlaştırıyoruz.
Sen öyle zannediyorsun.
Kendimizin dışına çıktığımızda aklımızla aramızın açıldığını sanıyorlar.
İçimize döndüğümüzde sesimizi kelimelerle dillendiremiyoruz.
O zaman aklın yolunu göster?
Ne zaman yola çıksam, karşıma gönül çıkıyor.
Gönül yolunda akılla yürüyebilir miyiz?
Denemek lazım.
Deneyebilir miyiz?
Korkuyor musun?
Sen korkmuyor musun?
Korkup korkmadığımı da bilmiyorum.
Kelimeleri tüketmeye başladın.
Susalım mı?
Hatta çoğaltalım.
Başlayalım mı?
Neye?
Neye mi?
Neye ya...

29.06.2004 Sa: 00:27

Günlerdir vaktimden uzaklarda dolaşıyorsun.
Nereye gittiysen kendinden uzaklaşabildin mi?
Hani neye başlayacaktık?
Nefesine güvenemiyorsun değil mi?
Bunu da nereden çıkardın?
Sen mi geçtin, bir gölge mi yanımdan
Bakabilsem belki görebilirdim.
Cağaloğlu yokuşunda kırkında
Kendime kahrımdan ölebilirdim.
Bir şiirinde böyle dememiş miydin?
Bu güçlü hafızayı gönlünle mi besliyorsun?
Bilmiyorum.
Bilebileceğin sorulara kaçamak cevaplar vererek boş kağıt vermemeye mi çalışıyor-
sun?
Ne demeye getiriyorsun?
Ne dememi istiyorsun?
Ne bileyim, mesela bu hafta sonu ne yaptın? Bir dağa çıkıp türkü çığırma denedin
mi? İçinden dışına yağmur yağdırma duasına çıktın mı? Öyle tahmin ediyorum ki toprakların
şerha şerha yarılmaya başladı. Korkularının üstüne gidemiyorsun?
Korkumun sen olduğunu bir bilebilsen?
Say ki biliyorum, ne yapabilirim?
Ne yapamazsın?
'Kendinden korkan bir korkuluk oldum' diyen bir insana ne yapabilirim?
Yağmur duasına eşlik edebilirsin!

Kimin toprakları için.
Yürekleri şerha şerha yarılan her insan ehli için?
Öyle insanlar hâlâ var mı? Sen hangi mağarada yaşıyorsun?
Kendi mağaramda!
Hangi devirde yaşıyorsun?
Aşk devrinde!
Ağzını topla çarpılacaksın?
Kim çarpacak?
Ben!
Ama sen insansın!
Sen pişmiş süt mü içtin, sağında koruman yok mu?
Korumasız çıkmam?
Bana mı çarpılırsın?
Hayır sana bölünürüm!
Beni çıkar?
Neyden?
Kendinden.
Seni benden çıkarırsam sen kalmazsın?
Kalmayayım.
Kalmayacaksan neden çıkmak istiyorsun?
Hesap mı kapanır?
Kapatmak mı istiyorsun?
Bu alıveriş açık verdirecek.
Kime?
İkimize!
Bize mi?
Hayır çoğaldıza!
Bak canımız yanacak?
Yansın!
Ne zamana kadar?
Zaman dolana kadar!

07.06.2004 Sa: 00:17

Sana misafir varmayalı yıllar oldu.

Bir gün gönlünün ziline dokunup “sizin it bizim baltayı götürmüş” de onu almaya geldim, bahanesiyle vaktinizi paylaşmak istiyorum.

Nereye taşındın, adresini senden başka bilen var mı, numaram telefonuna dökünce nasıl bir tepki veriyorsun, aklınla arana sevgi giriyor mu, korkuyor musun, seviniyor musun, elin gayri ihtiyari çantaya gidip sigara mı yakmaya çalışıyorsun, kendini mi?

Acı kahvenin kırk yılı doldurmadan, tekrarının mümkün olmayacağını mı sanıyorsun, ellerimin titremesinden mi korkuyorsun, evraklarının üzerine döküleceğinden mi?

Hayata yeniden gülümseyelim mi demek istiyorsun?

O enstantaneyi yakalayabilir miyiz?

Denemekte fayda var.

Gelecek misin?

Nereye?

Kendine.

Kendimdeyim.

Değilsin!

Kentindeyim.

Gerçekten mi?

Gerçektenim.
İşine bak!
İşim bu.
Başka?
Canının sağlığı.
Sağol.
Sen de sağol.
16.07.2004 Sa: 00:27

Gece saçlarını yüzüme çözmeye başladı.
Uyku kirpiklerime asılıyor, sensizliği esniyorum.
Kalkıp kendimi gezdirmeye çıksam, gönlümün ibresi seni gösterecek, ayaklarım birbirine dolaşacak. Devriye gezen polisler yakalanacağım. Kimliğimi soracaklar evde unuttuğumu söyleyeceğim. Evimi soracaklar; hangisi diyeceğim. Polisler bu kez iyice şüphelenip alkol testine tabi tutacaklar. Bilmem kaç promil sen aldığımı nasıl anlatacağım. Eskiden olsa uyuşana kadar dayakla sınanıp kendime bir suç isnat edebilirdim; ama gel gör ki suçumun ne olduğunu bile anlatamadan bir sürü rahatsızlığa sebebiyet vereceğim.

En iyisi mi kendimden dışarı adım atmayayım. Dilim damağıma yapışincaya kadar susayım. Aklımı gönlümün oltasına takıp gözlerinin kuytusuna atayım. Aha sana bir de Dila Hanım'ın müziği eşliğinde aşk peşrevi çekeyim olmaz mı?

İstirahat düdüğü çaldığımı duymadın herhalde. Gece eğitiminde değilsin ki gözlerimi görmeyesin. Gözlerim gözlerine, kirpikler çatılacakkkkkk; çatttttt demedi mi?

Özür dilerim komutanım duymadım!
Memlekete mi gitmiştin?
Memleket mi dediniz?
Öyle bir şey mi dedim?
Ben öyle anladım.
Nasıl yani?
Nasıl olduğunu bilsem anlatacağım...
22.07.2004 Sa:00:08

Sensizliğin üzerinden kaç mevsim geçti, kaç türkü dudaklarımı börtledi, nereden bileceksin. Sensizliği sensizlikle işlendirdiğimde; sonuç yine sensizlik çıkıyor. Kimden kaçırıyorsun, kim içindeki! Kendini kandırmaktan utanmıyor musun!

Daha ne zamana kadar kendine işkence edeceksin?
İçinin aynasına kör kalacaksın?
Dilinin altındaki kelimeler ağırlaşmadı mı?
Dilinle birlikte kelimeleri yutarak zehirlenmek mi istiyorsun?
Bir çiçeği koklamıyor, bir güle gülümsemiyorsun.

Bir kuşluk vakti içinin dağlarına çıksan, sesinin yettiğince bağırıp çağırırsan; sonra sussan. Biriken suskunluğunu telefona yazsan, derin bir of çeksen boşaltsan sıkıntını.

Bulutlarımız yıllardın birbirimizin semalarında dolaşiyor, birbirimizin yüzüne ne zaman yağacağız? Gönül topraklarımız bu yıl da mı nadasa kalacak? Bu yıl da mı hasret ekip yalnızlık biçeceğiz?

Susuyorsun değil mi?
Sen susamıyor musun?
Ben de susuyorum?
Dudakların çatladı mı?
Şerha şerha oldu.
Gül merhemi sürsen?

Bulabilsem?
Bulurusun.
Nerede?
Düşünde....
02.08.2004 Sa: 00: 15

Gönül balkonunda, adını koyamadığın bir düşmanlık çiçeği büyütüyorsun.
Diğer çiçeklerin topraklarını havalandırıyor, parmaklarıyla yanaklarına dokunuyor, dudaklarında dökülen kelimelerle suluyor, gözlerini yumarak konuşuyorsun.
Düşmanlık çiçeğin, diğer çiçeklere baka baka kendine bir ad yakıştırmaya çalışıyor, ama bunu sana bir türlü anlatamıyor.
Hani küslük; ıslak bir mendilin kuruması kadardı.
Bu güne kadar hiçbir gönül mütehassısına görünmedin.
Ne zaman geçmişe uzansan sırtının yaralarının depreştiğini söylüyorsun.
Nerede vazoya konmuş bir gül görsen, benim kopardığımı zannediyorsun.
Rüzgar parmaklarını saçlarında gezdirse, yanında gölgemi görüyorsun.
Kendine çarpıyor, gölgeme 'pardon' diyorsun.
Sana söyleyeceklerim dilimi kanatıyor.
Bana söyleyeceklerin küçük dilinin darağacında sallanıyor.
Bu düşmanlık çiçeğine illaki bir ad vermen gerekmiyor. Varsın bu da öylesine bir çiçek olsun. Öylesine düşmanlığa böylesi bir çiçekte çok değil.
Sabah işe gideceksin, bu gün de erken uyusan olmaz mı?
Uyursam gözlerime sürme mi olacaksın?
Kesin söz vermeyeyim.
Bu güne kadar kesin sözün mü oldu.
Olmadı mı?
Olmadı.
Ne yapalım?
Türkü dinleyelim.
Uykumuz kaçır.
Sen uyu.
Sen?
Ben Neşet Baba'yı dinliyorum gözlerim kapalı.

“Ah ben nedim dost ben nedim
Yaralandım kime gedim
Bu yarayı yarden aldım
Dermanına kime gedim” (15)

03.08.2004 Sa: 00:11

Yararı dağılayacak türkü bulamıyorsun değil mi?
Yaz geldi geleli karabulutlarla dolaşıyorsun. İçinin toprakları borlaştı, benden şimşek çakmasını bekliyorsun. Ben senden farklı mıyım sanıyorsun. İstiyorum ki bir gün kendini kapıp gelesin. Şiirinde bahsettiğin gibi bir gölge gibi yanından gelip geçeyim, peşimden gelecek diye gönlümü yoluna yatırayım. Adımlarını hızlandır, tam yanımdan geçerken hasretini hissedeyim. Hoş geldin ile merhaba arasına sıkışalım. Ama boynumuzu çevirip birbirimize bakmayalım. Bu birkaç saniyelik enstantanede geçmişe gidelim. Bir otobüste kafa kafaya olalım. Havadan sudan konuşalım. Yoluna devam et. Ben arkandan: 'Ya bir tramvayda ya bir vapurda/ Gözlerimiz birbirine değince/ Yanarak geçeriz birbirimizden' diye fısıldayayım. Sen yanmayı göze alma talimleri yap ben vapura senden önce koşayım.

Sahi sözün bittiği yerde ne konuşulur, ne susulur?
Sen bana nasılsın desen ben iyiyim mi diyeceğim?
Sen iyi değilim desen, neden iyi değilsin mi diyeceğim?
Sen nereye taşındın dediğinde, ben yeni işin nasıl mı diyeceğim?
Sen bir yere oturup çay içelim diyemezken, ben hadi gedelim de sana acı bir kahve mi yapayım diyeceğim?

İçimizden geçenlerin arkasına gizlenerek sohbet edeceğiz. Dilimiz ağızımıza sığmaz olacak ve dudaklarımızın iç etlerini yiyerek birbirimizden uzaklaşacağız.

Demek sana olan hasretimi böyle dilendirecektin? Yahu nasıl çalgının olmuşum da haberim yokmuş!

Ah bir de ben kendi öz ağızımdan içimden geçenleri parmaklarımdan dökerek vaktine misafir olsam, ya telefona yapışır ya da apar topar kendini kapar getirirdin.

Sütüne vicdanına güveniyorum; gönlümle gönlünün gezdiği yeri aklınla arayıp bulabilirsen bir hafta sonu gelebilirsin.

Tavuk kırkımından önce mi, sonra mı?...

08.08.2004 Sa: 23:41

Bu gece Regaip Kandili.

Ezeli ve ebedi olan, eşi ve benzeri bulunmayan, hiç kimseye muhtaç olmayan, “ol” deyince olmazları olduran, küçücük bir kalbe dünya sığdıran, Rahman ve Rahim olan, bize şah damarımızdan yakın olan, gökten rahmet indiren, yerden nebat çıkaran, denizler mürekkep olsa, tüm kuşların telekleri kalem olsa yazılmakla anlatılamayan, yeri ve göğü yedi kat donatan, anlatırken kelimelerin kifayetlerinin yetersiz kaldığı, doksan dokuz adını tespih etmekte bıkip usanmadığımızı halipürmelalimizi anlatma gecesi...

İki güzümüz iki çeşme ırağa akıyoruz. Efendimizin soyağacının bulunduğu toprakları cenabetler çiğniyor. İki gözümüz iki çeşme!

Bu kaçınıcı Regaip Kandili?

Allah aşkına göğe kaldırdığım ellerini yüzüne sürdükten sonra bir de kalbinin üstüne koy, bu kırgınlığa bir son ver.

Birbirimizin yakasına yapışacaksak bu işi burada bitirelim.

Gün bir mızrak boyu olana kadar dünyada kalamayabilirim.

20.08.2004 Sa: 00:02

Yıllardır kelimelerin tomurcuk bir gül gibi dudaklarının arasında açmasını bekledim durdum. Dilinde yaralar saracak diye korkuyorum. Suskunluğunu bileyleye bileyleye sınamamış usturaya dönderdin. Kalbimi hacamat etmeye gelmeyecek misin! Hasretin ruhumdan taşmaya başladı. Dudaklarını Afşin işi sustalıyla açmamı istemiyorsun değil mi!

İçindeki saatin nerde ne zaman duracağını biliyorsan, sabrımın da yanardağ gibi patlayacağını da biliyorsundur!

Düşmanlık tek taraflı sürdürülmez, boşuna korkuyorsun.

Seni gönül dağıma kaldırmakla mı tehdit ettim. Peşine kaygılarımı mı taktım. Gözbebeğini kandırıp bulut sağmaya mı götürdüm! Dilinin altında sakladığın kelimeleri avlamaya mı çalıştım! İki keklik gibi masanın üzerinde seken ellerini avuçlarıma mı aldım! Ömrümüzden geceleri çıkarıp atalım mı dedim!

Vakit saçlarının rengine döndü. Ne aramanı ne de mesaj çekmeni beklemiyorum.

Birazdan yalancı horozlar ötmeye başlayacak.

Düş kapını sürgüle, gözlerimi dinlendirmeye gidiyorum.

28.08.2004 Sa: 02:06

Her şeyin zıttı ya da karşılığı, her şeyin bir önü sonu vardır. Bir dağ, ya bir dağa yaslanır ya da karşısında bir dağ vardır. Dağ bir sünger gibi insanın gamını içine çeker, korkuyu ve sevinci koynunda taşır. İnsanın başını alıp dağlara gitmesi bu yüzden olsa gerek. Köroğlu:

arkam sensin, kalam sensin dağlar hey diye boşuna dağlara yaslanmamış. Ben kime yaslanayım?

Gece, dinlenme ve aynı zamanda ölüm provasası yapma zamanı.

Gündüz, rızk avlağı.

Dünya mı büyüdü, gözlerimiz bizi mi yanıltıyor da her iki zamanda birbirimizin zıttı duygularla donanıyoruz.

Birkaç gün, güne selam durmak için toprağın bağrında sabırla bekleyen kardeleni düşün. Bir kelebeğin beş on çiçeğe konup göçüşünü, bir gülün tomurcuğa durup patlayışına kadar bir bülbülün nağmelerini ve tomurcuk açtığında bülbülün sarardığını düşün.

Taşın torağa, kumun cama; camın ışıldağa dönüştüğünü düşün.

Aklından geçenlerin aklımdan geçmediğini düşün

Ama sırtından bıçaklayacağımı düşünme...

06.09.2004 Sa: 00:35

Yıllar birbirinin üstüne devriliyor, ne benim damarlarımda kan büngüldüyor, ne senin saçlarında kavak yelleri esiyor. Susarak konuşa konuşa dilimiz damaklarımıza yapıştı. Gözüm uzaklara baka baka yakını göremez oldu. Sana bu satırları camdan bakarak yazıyorum.

Aylardır yağmura hasretim, içimin toprakları borlaştı. Bir güzel ıslanamadım. Gözlerimi gözlerine baktırdığımda hiçbir rahatsızlığım yoktu. Bir gün çıkar gelir, gözlerimi gözden geçirir diye bekleyiş içinde olmayı bile ne çok isterdim. Ama biliyorum ki ne sen geleceksin ne de beni çağıracaksın.

Bir gün bir yerlerde karşılaşacağız, sanki dil değer dudak deymez atışmasında olduğu gibi kim önce merhaba derse dudağı iki kere kanayacak.

“Yıllar sinene yaslanır

Hatıraların paslanır

Bu deli gönül uslanır

Unutursun mihribanım” (16) diye içimden geçireceğim.

Yanımdan bir yabancı gibi geçmeye çalışırken:

Sen mi geçtin bir gölge mi yanımdan

Bakabilsem belki görebilirdim

Cağaloğlu yokuşunda kırkında

Kendime kahrımdan ölebilirdim

Dizeleri dökülür dökülmez, senin düşüncelerinden:

Ya bir tramvayda ya bir vapurda

Gözlerimiz birbirine deyince

Yanarak geçeriz birbirimizden

Dizeri dökülecek ve yağmura yakalanmamak için bir taksiye atlayıp benden uzaklaşacaksınız...

Kendine geldiğinde telefon elinde titreyerek. İnadına galip gelip yine aramayacaksın. Benim aramamı bir acı kahveni içmeye geleceğimi söylememi bekleyeceksin. Telefonuna başka bir mesaj geçeceğim. İletiyi aldıktan sonra telefonumu kapatıp senden umudumu kesip kesmeme arasında bocalayıp duracağım.

Yine saçmalamaya başladım değil mi?

Evet.

O zaman sen buyur, doldur domdom kurşunlarını, parçala gözümdeki camları..

07.09.2004 Sa: 00:02

Zamanın değiştiğinden yakınıp dururuz. Zamane gençliğinden bahseder, zamane aşklarına güler geçer, zamanın su gibi akıp gittiğini söyleriz. Aslında zamanı kendimize tutamak edip elimizde gelse zamanın önüne geçmeye çalışırız.

Zaman, mevsimlerden etkilenmeyen beyaz bir perde. Önceden yazılan senaryoyu perdeye aktarmak için çabalayıp duruyoruz. Hiç kimse bu senaryonun dışına çıkıp başkasının rolünü kapmak -biraz daha meşhur olma- düşüncesinde de değil. Kime sorsanız her filmi hayatının filmi gibi oynamak istediğini söyler. Aslında her kes hayatının filmi çekiyor, filmi ne kadar uzatırsa o kadar güzel enstantaneler yakalayacağını zannediyor.

Gel bu filmi koparmayalım. Henüz dostluk ağacımız ayakta ve dalına ara sıra kuşlar konarken bu ağacı kurutmayalım.

Haydi lütfen, dostluk ağacımıza bir kova su dök.

Yıllardır yokluğunla sarsılıp duruyor. Kendime kızacak bahaneler arıyorum.

Yarın çok geç olabilir, üzerimizden bir mevsim daha geçmeyebilir. Caddelerinde gezdiğin şehir karnı burnunda depreme gebe.

Hayatta en çok kimi seviyorsan onun aşkına; bu sarsıntı birimizi götürecektir.

Seni bir enkaz gibi yüreğimde taşımak istemiyorum...

10.09.2004 Sa: 23.54

Sütyeşil yapraklar gazele döndü
Eylül kapısından girdik sevdiğim
Daldığın gözlerin ışığı söndü
Dünyada üç beş gün gördük sevdiğim

Dalıma yürüyen sular kurudu
Gam dağıma kara bulut yürüdü
İçimi dışımı hüznün bürüdü
Acıyı sancıyla sardık sevdiğim

Gelsin diye bir gün haber salmadın
Gözümü yollara koydum gelmedin
Hasta mıyım sayrı mıyım bilmedin
Her düşü hayıra yorduk sevdiğim

Nice söz uçurduk yazı soldurduk
Baharı geçirdik güzü doldurduk
Bağı bozduk bağbağarı öldürdük
Derdin cefasını sürdük sevdiğim.

13.09.2004 Sa: 23:26

Ne zaman gönlüne misafir varacağımı söylesem, biliyorum yine kendinde olmadığını söyleyeceksin. Sanki kendinde olduğun zamanlarda buyur ettin de ben işimi gücümü bahane edip davetine icabet etmedim. Yıllardır kendimi avutarak yokluğunla yaşama alışkanlığı kazanmaya çalışıyorum. Ne kazandım, ne kaybettim -işin doğrusu- bunun hesabını da tutmadım.

E-mail adresine düştüğüm notlara, telefonuna geçtiğim mesajlara bakan, bir başkası değilse - yaşamanın ağır bir sorumluluk olduğunu bile bile- çok şükür yaşıyorsun.

Hasretini beşik yaptım gönlüme, ha bre sensizliğe soluyorum.

İçimde bir ses; git gönül penceresinin camına tık tık vur, perdeyi aralayıp baktığında içerde kendini göremezsen bir daha adını anma diyor.

Hayır, sınanmamış ustura gibi beni kendinle sınıyorsun. Ne olursun beni böyle sınama. Dostunsam da düşmanınsam da bir tepki ver, yıllardır neyin olduğumu bilememenin merakıyla kendimi yeyip bitireceğim, sana bir şey kalmayacak.

Ben mi kelimelerin içini boşaltarak konuşuyorum, sen mi kelimeleri anlamakta güçlük çekiyorsun.

Yıllardır görmüyorum, gamzendeki çiçek soldu mu, kar düştü mü saçlarına?
Hayatın bir kavşağında karşılaşabilme ihtimalini hiç yitirmedim.
Ben mi sana merhaba diyeceğim, sen mi bana hoş geldin diyeceksin!
Ben mi senin yanından geçeceğim, sen mi benim içimden geçeceksin!
Sen mi bana elini uzatacaksın, ben mi kora dokunmaya çekineceğim!
Ben mi kara bulutlarla şehirde dolaşacağım, sen mi yüreğinin şerha şerha yarıldığını söyleyeceksin!
Sen sende mi kalacaksın, ben bende mi kalacağım!
Ben bendimi yıktığımda, sen kendinde mi kalacaksın!
Kendimi yemeye dişlerimden başladım.
Sevinmeyi düşünüyor musun!
15.09.2004 Sa: 00:33

Tomurcuğun yarıp kokuya duran
Rengini bülbülde aldığın bilmez
Yok dikenden başka derdini soran
Gün be gün sararır solduğun bilmez

Beladan kaçtıkça varır belaya
Peşinde çol çocuk alır alaya
Turnalarla haber salar silaya
Selamının yolda kaldığın bilmez

Tipiyle boranla haldaşlık eder
Kurtlarla kuşlarla dildaşlık eder
Kara bulutlarla yoldaşlık eder
Gözünün yaşını sildiğin bilmez

Bir zülfün teline dokunsa eli
Pepeleşir birden gönlünün dili
Dosta ayan olur belki ahvali
Gündüz yaşar gece öldüğün bilmez

Aklıyla oturur gönlüyle yorar
Gül atarken kendi başını yarar
Diyar diyar gezer gönüldaş arar
Hırlı mı hırsız mı çaldığın bilmez

Yarasını yaralarla sararken
Hal dilinden anlayanı ararken
Mazi aynasında saçın tararken.
Kendiyle konuşur güldüğün bilmez
26.09.2004 Sa: 22:51

Sesim dört duvara çarpıp dönüyor
Sen bana bir türlü dönemiyorsun

Akşamları börtleniyor dudağım
Bir türkü yakmayı denemiyorsun

Gururunla mesafeyi açmışsın
Kendini bir türlü yenemiyorsun

Yalın ayak kor ateşin üstünde
Geziyorsun amma yanamıyorsun

Gönül köşkün bahçesinde güllere
Bakan bahçıvanı tanımıyorsun

Bağı bozdun bağbağarı del'ettin
Aşkın badesiyle kanamıyorsun
27.09.2004 Sa: 23:47

Aşk olsun yine kendine saklandın.
Bütün meyveleri saymamı beklemiyorsun değil mi!
Gül desem kikir kikir güler, diken desem ahh diye ses çıkarır mısın!
Kendinden geçtiğini gören yok, bana uğradığını hatırlamıyorum.
Gönül sermayemi sıfırlamaya mı, insanlıktan uzaklaşmaya mı çalışıyorsun!
Bir gün telefon rehberine girdiğinde yanlışlıkla da olsa arasan. Numaramı görünce heyecanımı toparlamaya fırsat vermeden geri kapatsan; aynı şekilde karşılık vermeyeceğimi mi sanıyorsun! Yoksa mesaj çekip 'özür dilerim yanlışlıkla aradım' bile demeye cesaretin mi yok? Ya da ben seni arayıp hayırdır beni neden aradın mı diyeceğimden korkuyorsun? Haydi bütün bunları geçelim ara sıra çektiğim mesajlara karşılık telefonumu çaldırırsan bir hinlik mi düşüneceğim? Kendini yitirmişsin diyeceğim dilim varmıyor. Cesaretini tümünden kaybetmişsin diyeceğim olmayacak.

Peki olacak olan ne!
Olacak ya da olmayacak olanı kim bilebilir?
Kim kendi kendini ateşe atar.
Kim yalın ayak közlerin üzerinde yürür.
Gecenin kıyısına oturduğun bir zamanda, aklın yüreğinin pusulasına bakmıyor mu?
Kendinle kavgaya tutuştuğunda gönlün araya girmiyor mu?
Susarak içine daldığında her zaman inci çıkaracağına inanıyorsan, yolu yordamı bana da öğret ki ben de dudaklarımı mühürleyeyim...
28.09.2004 Sa: 23:44

Gördüğüm ya hayel ya da bir düştü
Sazı çalmak sana söz bana düştü
Gönül toprağına bir tohum düştü
Bir ben sulayayım bir sen sulasan

Üç günden az olur aşığın kini
Tüm dünyada birdir sevginin dini
Mesaiden sonra vuslat ipini
Bir ben dolayayım bir sen dolasan

Hâl ehlinin olmaz gözünde perde
Kavuşmak var ise ezel emirde
Sen hafta sonları ben her seherde
Bir ben meleyeyim bir sen melesen

Sevgiden başka dost almam yanıma
Ger kaşın kirpiğin batsın canıma
Sevda tuvalini gönül kanıma
Bir ben bulayayım bir sen bulasan

Aldanma dünyanın tahtı tacına
Ortak eyle sevincine acına
Mektupları mektupların ucuna
Bir ben ulayayım bir sen ulasan

Yoktur Atmaca'nın kimseye kastı
Altından yapılmaz sevdanın büstü
Hasreti kundağa her akşam üstü
Bir ben beleyeyim bir sen belesen
29.09.2004 Sa: 23.42

Yıllar ömrümüzü törpüleyip gidiyor, sen hâlâ ihanetin parmak izlerini arıyorsun.

Müruru zaman diye bir terim var, yani zaman aşımına uğramak, suç unsurları ile ilgili delilleri bulamamak dolayısıyla davanın düşmesi. Bu işi faili meçhul olarak görmeye başladıysan ki, durum onu gösteriyor, bu dava başını ağrıtabilir. İstedığın kadar suç isnat edebilirsin ama, bütün isnatlara rağmen kalbini mutmain edemeyeceksin.

İşten artan zamanlarda ara sıra efkar dağıtmaya çıkmıyor musun?

Tramvayda, vapurda, otobüste bir gün karşılaştığımızda sadece birbirimize bakarak geçeneğimizi, kalbimizin sıkışmayacağını mı sanıyorsun?

Ara sıra kitaplığımı karıştırdığında, elin ister istemez kitaplarıma mı gidiyor, yoksa imzalı, imzasız tüm kitaplarımı bir sahafa mı verdin?

İçimden, yüzüme 'aşk olsun ne kadar karamsar düşünüyorsun, hiç öyle bir şey yapar mıyım' demeni bekliyorum. Yine susuyorsun.

Korkma, susarak ne kadar zenginleştiğini kimseye anlatmam.

Dağ dağa kavuşmaz, insan insana kavuşur derler.

Gözden irak olan gönülden de iraklaşır derler.

Hangi atasözü bize uygun düşüyor, yardımcı ol lütfen...

09.10.2004 Saat: 22:43

Vaktine elveda demenin zamanı geldi herhalde.

Böyle birden bire 'ortada fol yok yumurta yok' nereye gidiyorsun desen de demesen de gidiyorum işte.

Kendi adıma konuştum duymadın. Senin adına konuştum beğenip beğenmediğini bile söylemedin.

Yıllardır "hinlik" sözcüğüne takıldın kaldın.

Hayallerini mi tarumar ettim, gönlünü senden söküp almaya mı çalıştım, ne yaptım Allah aşkına!

Sana bir değer attettiysen, karşılığında bir şey mi istedim?

Geceleri düşüncelerine benden başka kimseyi davet etme mi dedim.

Saçlarını tarayan rüzgar ben miyim dedim.

Yıllardır suçumu –ne olduğunu bilmediğim halde- affettirmek için kapında diz çöküp başıyla dememi mi bekliyorsun?

Kıyameti bekliyorsan, birlikte bekliyoruz. Gönül hakkından hesaba çekileceksek alacağımızdan vazgeçiyorum. Ananın sütü gibi geçmişi unutabilirsin.

Artık kendimden uzaklara gitmeyeceğim.
Seninle konuşuyor gibi yapıp kendimi kandırmayacağım.
Beni konuşmayla sınıadıysan, sınıayacağın kadar sınıadın.
Kelimeleri seçerken sınıanmamış ustura üzerinde yürüyormuşçasına zülfüyare dokunmamaya çalıştım.

Biliyorum bana hakkın geçti, hiçbir karşılık beklemeden yüreğinin sofrasını serdin.
Sofrandaki bıçak yırtığını benden biliyorsun. Ne yapalım. Bazı insanlar idam edildikten sonra suçsuz oldukları anlaşıldı ama iş işten geçti.

Seni sana, seni Allah'a havale ediyorum.

Rengini bülbülden alasin, tomurcuğa durasin, sevesin, sevilesin, koklayasin, koklanasın, beyaz bir kelebek gibi dansa kalkıp mutluluğa uçasın.

Kendim için aklımda sakladığım bir şiiri sana bırakıyorum, sakın ezberlemeyesin.

*“Anılar defterinde gül yaprağı gibi unutuldum kurudum
Sen kim bilir rüzgarlı mevsimlerinle kim bilir hangi iklimdesin
Sensiz bu sessizlikte deliler gibiyim” (17)*

10.10.2004 Saat: 23.42

DİPBİLGİLER

- 1- Bahattin Karakoç, İlk yazda, Cönk yayınları, İstanbul, 1984
- 2- Yöresini bilmediğim bir halk türküsü.
- 3- Sami Gül' ün aklında muhafaza ettiği Hafız Kemal'in dizeleri
- 4- Bahattin Karakoç, Leyl ü Nehar Aşk, TDV. Yayınları, Ankara, 1997
- 5- Bahattin Karakoç, Age.
- 6- Yöresini bilmediğim bir halk türküsü
- 7- İ. Gazi Çığsar'ın gönderdiği çiçekteki Fuzuli'nin beyiti.
- 8- Aşık Daimi'nin türküsü, hakkını Sezen Aksu verdi.
- 9- Sahibini bilmediğim bir halk türküsü
- 10- Kıvırcık Ali'nin yorumladığı bir halk türküsü
- 11- Abdurrahim Karakoç, Beşinci Mevsim, Ocak yayınları, Ankara, 1987
- 12- İ.Gazi Çığsar'ın aklında muhafaza ettiği Sabit'in dizeleri
- 13- Abdullah Parlayan, Kur'an-ı Kerim ve Özlü Tefsir, Damla Ofset bila tarih, Konya
- 14- Yöresini bilmediğim bir halk türküsü
- 15- Neşet Ertaş Usta: Bozkırım tezenesiyle gam dağlarına işte böyle tırmandırır.
- 16- Abdurrahim Karakoç, Dosta Doğru, Ocak yayınları 2. Baskı Ankara 1988
- 17- İlhami Atmaca yazdı. Selçuk Küpçük “Kurutulmuş Gül Mevsimi” kasetiyle seslendirdi.